

Sèrie 1

1.1.

(1,5 punts)

Es coneix com a graella de programació el conjunt de programes de ràdio o televisió que s'emeten durant un període determinat i que estan estructurats amb un horari definit. Amb aquesta informació, l'espectador sap a quina hora comença i acaba un programa determinat. Generalment, la graella de programació d'una cadena o emissora va canviant en funció de l'època de l'any. A més, la setmana se segmenta en dos blocs: de dilluns a divendres i caps de setmana.

1.2.

(1,5 punts)

Target és aquell grup de persones que, per raó de les seves qualitats i característiques, tenen un alt potencial, o hi ha una alta probabilitat que puguin arribar a ser consumidors d'un determinat producte o servei. En aquest sentit, en l'àmbit publicitari és fonamental tenir clar a quin públic o *target* es vol fer arribar un determinat producte o servei. També es pot anomenar públic objectiu o públic potencial.

1.3.

(1,5 punts)

El globus és el contenidor de les locucions dels personatges que parlen, la procedència dels quals s'indica amb una cua, una ratlla o una delta invertida dirigida a l'emissor de la locució.

L'onomatopeia és la representació gràfica de la traducció fonètica d'un so determinat en el còmic. Al llarg de la història del còmic, les onomatopeies més habituals s'han anat consensuant a través d'autors i països, de manera que s'han convertit en un llenguatge gairebé universal.

Opció A

2.1.

(3 punts)

Les redaccions poden ser molt diverses. Per això, es valorarà en la resposta la bona estructuració i exposició de les idees bàsiques i la capacitat de desenvolupar un discurs narratiu clar i sintètic en referència a l'anàlisi de la imatge. Dins de la valoració de la competència d'analitzar visualment la imatge, s'avaluarà positivament l'abundant utilització de terminologia pròpia de la matèria i la comprensió d'allò que es demana.

Els conceptes mínims que han d'estar presents a la redacció són:

Context de la fotografia: aquesta imatge pertany a una sèrie de fotografies de Sebastião Salgado fetes a Kuwait l'any 1991, quan les tropes de Saddam Hussein van incendiar uns 700 pous petrolífers.

Estructura dels elements que componen la imatge: ens trobem davant una imatge en la qual la immobilitat del bomber contrasta amb la força absoluta i la magnitud de la tragèdia i l'esforç extenuant del protagonista. Es pot percebre una lleugera asimetria de la composició dels elements, on el bomber protagonista (esquerra) es desploma a terra recolzant-se a la roda del camió, que apareix a la dreta en segon terme. La mirada perduda del protagonista ajuda a crear tensió a l'escena i centra l'atenció de l'espectador en la seva cara, coincidint en el punt d'intersecció superior esquerre (regla dels tres terços).

Valoració cromàtica: des de la perspectiva cromàtica es pot apreciar un blanc i negre de gran contrast que permet ressaltar l'expressivitat de la cara del protagonista, el seu cansament i la seva desconsolada renúncia a l'acció. Aquesta fotografia podria haver-se fet en color i hauria estat força espectacular pel contrast dels colors càlids (el desert i els nombrosos incendis dels pous petrolífers), però el fet de no utilitzar el color centra més l'atenció de l'espectador sobre la història que es vol explicar.

Les textures: el lleuger contrast entre la textura ondulada dels pantalons i la textura llisa que barreja suor i petroli de la samarreta contribueix a comunicar la sensació de desesperació. La brutícia del petroli, a més de poder observar-se en les petites gotes a la pell del bomber, també s'aprecia en la rugositat de la roda i el terra.

Proves d'accés a la Universitat 2023, convocatòria ordinària. Criteri d'avaluació

2.2.

(2 punts)

Es tracta d'una imatge en pla americà i angulació lleugerament picada.

El pla americà és un pla que enquadra la figura humana des del cap fins als genolls. S'anomena *americà* perquè era un pla força habitual a les pel·lícules clàssiques de l'oest, que volien mostrar als espectadors el cos dels personatges amb les pistoles. Per aquest motiu, es va decidir allargar el pla mitjà fins als genolls.

L'angulació de la fotografia és lleugerament picada, ja que la càmera no es troba del tot a l'altura dels ulls del personatge. La càmera enregistra la imatge a una altura superior als ulls (en cas de persones) o de l'altura mitjana (en cas d'objectes). Aquest tipus d'angulació es fa servir per transmetre a l'espectador que algú és inferior i innocent o, com en aquest cas, que està absolutament sobrepassat per les circumstàncies.

Altres angulacions possibles poden ser: normal, contrapicat, nadir o zenital.

2.3.

(2 punts)

Els gèneres fotogràfics són categories o divisions que classifiquen les obres fotogràfiques tenint en compte diferents factors com poden ser la temàtica, la tècnica, el subjecte, etc. La seva finalitat és aportar una senzilla classificació amb trets definits i estandarditzats.

Tot i que podríem trobar desenes de gèneres fotogràfics, a continuació exposem les classificacions més comunes i identificables:

Fotografia artística

Fotografia científica

Fotografia de paisatge

Fotografia publicitària

Fotografia de moda

Fotografia de viatges

Fotografia de natura

Fotografia aèria

Fotoperiodisme

Retrat

Opció B

2.1.

(3 punts)

Es tracta de dibuixar una sèrie de nou dibuixos. S'ha de valorar que l'alumne ha entès i sap aplicar els tipus de plans demanats, els quals han d'estar correctament realitzats i identificats, bé amb el nom complet o amb les abreviatures habituals. Es valorarà la qualitat gràfica en la realització dels dibuixos i la coherència narrativa, és a dir, el fil conductor.

2.2.

(2 punts)

À bout de souffle (Jean-Luc Godard, 1960) pertany a la *nouvelle vague*.

La *nouvelle vague* és un moviment cinematogràfic francès sorgit a finals de la dècada de 1950. El nom prové del títol d'un article del setmanari francès *L'Express* (3 d'octubre de 1957) on la periodista Françoise Giroud descriu la joventut francesa com una generació que pensa i actua al marge de les lògiques socials i polítiques tradicionals condicionades per la guerra freda i la guerra d'Algèria. Són joves que posseeixen una sensibilitat en perfecta sintonia amb la nova proposta cinematogràfica, que per osmosi assumeix el nom de *nova onada* (*nouvelle vague*).

Majoritàriament, es tractava de curtmetratges realitzats per joves cinèfils, que havien format el seu gust a la sala de projecció de la Cinémathèque Française (creada per Henri Langlois i Georges Franju) i l'havien expressat en les pàgines de la revista de crítica cinematogràfica *Cahiers du Cinéma* (fundada per André Bazin).

La nova manera de llegir i pensar el cinema troba la seva consagració nacional i internacional amb l'èxit de *Les quatre cents coups* (François Truffaut, 1959) al Festival de Cannes i *À bout de souffle* (Jean-Luc Godard, 1960) al Festival de Berlín. Es tracta de dos llargmetratges que s'esforcen per testimoniar en temps real la immediatesa de l'esdevenir. Totes dues pel·lícules estan rodades amb mitjans improvisats, al carrer, en pisos. Es tracta d'una nova generació despreocupada i inquieta que caracteritza les obres d'altres cineastes més o menys contemporanis com Jacques Rivette, Claude Chabrol, Éric Rohmer, Agnès Varda, Jacques Demy, Louis Malle, Jean Rouch o Roger Vadim.

Proves d'accés a la Universitat 2023, convocatòria ordinària. Criteri d'avaluació

2.3.

(2 punts)

Els efectes sonors es defineixen, en primera instància, com el llenguatge de les coses. Alguns autors parlen d'efectes especials. Són un conjunt de formes sonores representades per sons inarticulats de fonts sonores naturals o artificials que ens evocuen objectivament i subjectivament la realitat.

Els naturals són aquells captats en allò que anomenem la realitat referencial i representen o es corresponen amb la seva font sonora (un ocell, un tren...). Els efectes sonors artificials requereixen un especialista, com abans, o un tractament acústic al laboratori, com es fa en l'actualitat.

La història dels efectes sonors comença a l'antiguitat, al teatre clàssic. Ja al primer teatre culte de la història, el grec, solien utilitzar sorolls per representar els estats d'ànim dels personatges (el tro, que l'audiència descodificava com la ira, o el so d'una arpa, que comunicava el sentiment de l'amor). Durant molts anys, els efectes seguien acompanyant les representacions teatrals de diversos gèneres fins que la seva utilització es va anar incorporant de mica en mica als nous mitjans de comunicació: cinema, ràdio, televisió i Internet.

Sèrie 5

1.1.

(1,5 punts)

Un pla de recurs és aquell que no forma part de l'acció principal. Acostumen a ser plans detall, encara que també poden ser plans generals, per exemple. Pot donar informació sobre aspectes del lloc on passa l'acció, sobre els personatges o de qualsevol altre aspecte que ajudi a narrar la història. Aquest tipus de plans no acostumen a formar part de la planificació inicial. Són molt útils per a dissimular errors de raccord.

1.2.

(1,5 punts)

El fotograma és una imatge concreta dins d'una successió de imatges en moviment. En el cas del cinema, per a crear la il·lusió de moviment és necessari que els fotogrames es projectin a una velocitat de 24 per segon. Això és perquè la successió tan ràpida bloqueja la capacitat del cervell de interpretar-les com a imatges separades i, per tant, crea la sensació de moviment.

1.3.

(1,5 punts)

El macro és un objectiu especialment dissenyat per a enfocar correctament a una distància física molt petita (pocs centímetres) amb una altíssima qualitat. S'utilitza per a fotografia d'alta precisió on es vol representar l'objecte a la seva grandària real (macro 1:1).

Gran angular és un objectiu en el que la distància focal és menor que la d'un objectiu normal, proporcionant un angle de visió major al de la visió humana. Té una gran profunditat de camp, motiu pel qual és molt utilitzat per a captar imatges panoràmiques com paisatges.

Opció A

2.1.

(3 punts)

Les redaccions poden ser molt diverses, per això es valorarà en la resposta la bona estructuració i exposició de les idees bàsiques i la capacitat de desenvolupar un discurs narratiu clar i sintètic en referència a l'anàlisi de la imatge. Dins de la valoració de la competència d'analitzar visualment la imatge, s'avaluarà positivament l'abundant utilització de terminologia pròpia de la matèria i la comprensió d'allò que es demana.

Els conceptes mínims que han d'estar presents a la redacció són:

Estructura dels elements que componen la imatge: ens trobem davant d'una imatge fruit d'una campanya publicitària de l'empresa de joguines Lego. La imatge recrea amb peces de Lego el famós quadre de Leonardo da Vinci, La Gioconda. Com a recreació, l'estructura dels elements de la imatge es correspon directament amb l'original: pla mig amb angulació frontal d'una dona asseguda, amb les mans creuades al seu davant, mirant directament al pintor. La dona es troba perfectament centrada a la imatge.

Valoració cromàtica: la distribució dels colors de les peces de Lego delimiten la silueta de la dona. El cabell negre, igual que la seva vestimenta, destacant els matisos de groc recreant la cara, el coll i les mans. El fons utilitza la gamma dels verds i ocres. Sobresurt el vermell de la marca a la part superior dreta.

Les textures: el disseny de les peces de Lego és el que marca les textures de la imatge. Els petits cercles superiors que hi ha en les peces rectangulars proporcionen aquesta rugositat.

2.2.

(2 punts)

La fotografia publicitària és un dels camps de la imatge on la capacitat creativa juga un paper fonamental. En els seus inicis, la intenció de la fotografia publicitària era donar a conèixer el producte des de una vessant purament denotativa (representar les coses tal i com són amb un missatge senzill, sense més artificis), però amb el pas del temps la vessant creativa ha anat guanyant terreny i, per tant, els missatges de caràcter connotatiu. En l'actualitat, la fotografia publicitària busca atreure l'atenció del públic, l'anunci no pot passar desapercebut, s'ha de trobar la manera en la que el públic potencial recordi el nostre producte i estimular la seva compra, finalitat última de la publicitat.

A través de la fotografia publicitària es busca afegir valor al nostre producte. Una forma de fer-ho és a partir de metàfores, és a dir, comparar el que veiem amb les característiques que l'anunciant vol donar al seu producte, però hi ha altres formes

Proves d'accés a la Universitat 2023, convocatòria ordinària. Criteri d'avaluació

com la hipèrbole (augment exagerat del valor dels objectes presentats) o la sinècdoke (representar una cosa a través d'una altra).

2.3.

(2 punts)

Parlem de so diegètic quan la font del so es troba a l'espai fílmic, és a dir, pertany a la història narrada. És un so real. Un exemple seria la música que sona en aquells moments a una ràdio que surt a l'enquadrament.

En canvi, un so no diegètic és aquell en el que la font del so no té res a veure amb els elements que surten a l'escena narrada, no té relació directa amb ells, es troba fora de la història. Un exemple seria la veu en off que narra una història, nosaltres com a espectadors la sentim, però els personatges de l'acció no.

Opció B

2.1.

(3 punts)

Es tracta de dibuixar una sèrie de nou dibuixos. S'ha de valorar que l'alumne ha entès i sap aplicar els tipus de plans demanats, els quals han d'estar correctament realitzats i identificats, bé amb el nom complet o amb les abreviatures habituals. Es valorarà la qualitat gràfica en la realització dels dibuixos i la coherència narrativa, és a dir, el fil conductor.

2.2.

(2 punts)

Toy Story pertany al gènere cinematogràfic de l'animació.

El gènere de l'animació es caracteritza perquè les imatges que veiem no són imatges reals, sinó que són imatges generades a través de diverses tècniques d'animació. Les tècniques tradicionals d'animació han estat durant molt de temps el dibuix animat (dibuixos plans en dues dimensions fotografiats un per un) o l'animació en volum. Actualment, la tècnica més utilitzada és l'animació per ordinador.

Un dels principals exponents i precursor de les pel·lícules d'animació va ser Walt Disney i Ub Iwerks, creadors del ratolí Mickey Mouse. Amb *Blancaneus (Snow White and the Seven Dwarfs, 1937)*, la companyia de Disney estrenava el primer llargmetratge de dibuixos animats i es convertia en referent del gènere. En l'actualitat, un altre dels punts de producció internacional en l'animació és el Japó. El cinema de dibuixos animats japonès o anime té produccions icòniques com *Akira (1988)* de Katsuhiro Otomo.

El gènere de l'animació pot tractar tot tipus de temàtiques, fins i tot qüestions de caràcter social i polític, superant la clàssica categorització de dibuixos animats per a infants.

2.3.

(2 punts)

La *stop motion* és una tècnica d'animació que consisteix a aparentar moviment d'objectes estàtics mitjançant una sèrie de imatges fixes successives. Podria definir-se aquesta tècnica com a animació artesanal, atès que el moviment es construeix manipulant un objecte, amb les mans, fotograma a fotograma. Es treballa amb materials molt diversos com ara la plastilina, la sorra, el paper, o el fang.